

SÉRIA VETERNÉ MESTO
DRUHÁ KNIHA

*Ten správny
krok*

LIZ TOMFORDE

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Liz Tomforde: THE RIGHT MOVE preložila Katarína Kvoriaková.

Translation © 2024 by Katarína Kvoriaková

Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková a Matúš Mikšík

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

THE RIGHT MOVE

Copyright © 2023 by Liz Tomforde

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

All Rights Reserved.

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Ever After Cover Design www.everaftercoverdesign.com

Grafická úprava: Design Amorandi

Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-32-1

EAN 9788069010321

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátsvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Marcovi, Allyson, Paige a Camille.
Jedným z motívov tejto knihy je nájdenie priateľstva, ktoré
vám energiu dodáva, nie vás o ňu oberá.
Ďakujem, že som to našla vo vás.

Playlist

trust - thuy feat. RINI	♥	3:17
Be Alone - Blxst	♥	2:34
Every Good Girl - Blxst	♥	2:56
First Time Thing - Calabasas	♥	2:11
nirvana - Dylan Reese feat. Phabo	♥	2:33
Concentrate - Lucky Daye	♥	3:36
Morning - Marc E. Bassy	♥	3:26
slower - Tate McRae	♥	3:07
Let Me Love You - Mario	♥	4:09
Overrated - Blxst	♥	2:26
Naked - Ella Mai	♥	3:17
Better - Khalid	♥	3:49
Still - Lecrae feat. DaniLeigh	♥	2:55
ALL MINE - Brent Faiyaz	♥	3:36
Keep Comin' Back - Blxst	♥	2:25
All Me - Kehlani feat. Keyshia Cole	♥	2:58
Try Me - Jason Derulo feat. Jennifer Lopez	♥	3:20
Easy - Camila Cabello	♥	3:14
Change Your Life - Kehlani feat. Jhené Aiko	♥	3:11
Butterflies - ASTN	♥	2:55

1
Ryan

Zvyčajne nesnímam. Aspoň nie v bežnom zmysle slova. Snívam tak, aby som tie sny vedel aj naplniť. Tvorím ich konkrétne ciele, ktoré sa dajú dosiahnuť do istého času, nie nereálne predstavy nemožného.

Počas štyridsiatich ôsmich minút basketbalu dospeli chlapi padajú na kolená a modlia sa k svojim bohom. A ja? Nevzývam osud ani nenechávam nič na náhodu. Verím v tvrdú drinu a vytrvalosť. Život mám naplánovaný. Príležitosti mi skrížia cestu preto, lebo som sa prinútil vyjsť im v ústrety.

Ostatní moji spoluhráči si však rozhodne šampionát romantizujú, ak si myslia, že môžu prísť na prvý tréning pred sezónou takto bez kondície.

„Dom, musíš prejsť cez blok oveľa rýchlejšie. Si pomalý ako slimák. Čo si, dočerta, robil celé leto?“

„Žil svoj život, Shay. Aj ty by si to mal občas skúsiť.“

Dom Jackson, náš obor, sa prudko zohne, oprie sa dlaňami o kolená a pokúša sa chytiť dych. A to isté platí aj pre ostatných chalanov, ktorých nazývam svojimi spoluhráčmi.

Tréningovým dresom si zotriem pot z čela, keď mi jeden z nováčikov prihrá z trestného územia.

„Skúsme to znovu.“

„Ryan, tréning sa skončil už pred hodinou. Niektorí z nás majú manželky a deti, za ktorými chcú ísť.“ Ethan Jeong, náš veterán, náš strieľajúci obranca, stojí s rukami v bok v rohu ihriska.

„Hej, presne, a iní zasa majú rande s...“ Dom sa pozrie na jedného z mladších hráčov na postrannej čiare. „Ako sa to volá?“ artikuluje potichu. „Raquel! Iní zase majú rande s nádhernými ženami menom Raquel.“

Pohľadom preskakujem medzi spoluhráčmi. Okrem mňa majú všetci dosť. „Dobre,“ vyhlásim, vzdávam sa. „Na dnes stačilo.“

„Vďaka bohu!“ Dom sa otočí, rozhodí rukami do vzduchu a pretiahne si spotený dres cez hlavu. Zvyšok tímu ho rýchlo nasleduje do šatne.

„Sezóna sa ešte nezačala, Ryan,“ pripomína mi Ethan a upokojujúco mi položí ruku na plece. „Dajú sa dokopy, neboj sa.“

„Už ma nebaví stále prehrávať. Nedokážeme získať ani divokú kartu na priamy postup do play-off. Celé leto som dvakrát denne trénoval, aby som mal pred začiatkom sezóny dobrú formu. A všetci ostatní sa musia dostať na moju úroveň.“

„To sa im nikdy nepodarí. Preto budeš ako hráč jeden z najlepších basketbalistov, no ako nový kapitán si musíš získať ich rešpekt. A to teraz nehovorím o tvojom spôsobe hry.“ Cúvne a vyberie sa za ostatnými. „Okrem toho nechcem, aby si sa veľmi vyštavil už teraz. Musíš ma potiahnuť so sebou a zohnať mi ten prsteň šampióna. Potom sa poberiem do dôchodku.“

So širokým úsmevom na perách mizne v šatniach.

Je to dobrý chlap. Rodinný typ. Má tri deti a v Národnej basketbalovej lige NBA patrí medzi veteránov. Sedem rokov bol kapitánom tímu, až kým teraz pred sezónou nepožiadala o zmenu. Chce vraj dosiahnuť lepšiu rovnováhu medzi pracovným a súkromným životom.

Minulý týždeň som si tento titul vyslúžil ja a stal som sa tak najnovším kapitánom Devils, chicagského tímu NBA.

Vedel som, že k tomu jedného dňa dôjde, iba som nečakal, že budem mať len dvadsaťsedem a stane sa to ešte pred mojou piatou sezónou v lige. Stále sa mám na tejto úrovni čo učiť a teraz mi na pleciach spočinula ťarcha lídra tímu, či už na palubovke, alebo mimo nej.

Generálny manažér Devils s mojím povýšením nesúhlasil, ale tak to u nás nefunguje. Kapitána si volia hráči. A keďže ma chalani jednotne podporili, získal som tento titul.

Chcem dobre hrať, ale bol by som rád, keby ma chalani rešpektovali pre viac než len to. Počas ligy všetci chvália môj talent. Odjakživa sa venujem zdokonaľovaniu techniky, tomuto športu som obetoval vzťahy a tiež väčšinu času poslednej dekády.

Rok za rokom som na ceste za veľkoleposťou prekonával vlastné rekordy. Nedovolil som, aby niečo odvieďlo moju pozornosť od toho, čo som chcel – stať sa jedným z najlepších hráčov vôbec.

Aj keď mám ešte čo robiť, keďže sa o arénu delím s niekdajším najväčším hráčom všetkých čias. Majstrovské transparenty visiace na aréne United Center mi pripomínajú tých najlepších, ktorí tu boli predo mnou, a tiež neplodné roky od posledného titulu. Priam sa mi vysmievajú a o to viac prahnem po vlastnom ligovom triumfe.

Potrebujem, aby chalani brali túto hru rovnako vážne ako ja. Musia žiť, ješť a dýchať tak ako ja, ak chceme mať túto sezónu šancu. Len ako im to povedať, aby som pri tom nevyznel ako panovačný rozohrávač, za ktorého ma všetci považujú? Teraz som kapitán, musím prísť na to, ako s nimi komunikovať inak než doteraz, lebo „*počúvajte ma, som najlepší hráč, s akým ste kedy stáli na ihrisku,*“ už nezaberie.

Okrem Ethana nemám s chalanmi až také dobré vzťahy, preto ma to hlasovanie trochu zaskočilo. Nechávam za seba hovoriť svoju hru a doteraz mi stačilo dominovať na palubovke. Lenže teraz mi prischla aj ďalšia funkcia a nie som si istý, ako sa tomu prispôbiť.

„Casey!“ zavolám na jedného z našich stážistov a ten rýchlo príbehne ku mne. „Tak sa voláš, však? Casey?“

„Áno, pán Shay.“

Prevrátim oči. „Volaj ma Ryan alebo Shay, alebo hocijako, len nie pán Shay. Máš teraz niečo? Potrebujem s niekým trénovať doskoky.“

„Ja... uhm... no, moja mama...“

„Tak máš alebo nie?“

„Nie,“ odvetí Casey a rýchlo pokrúti hlavou. „Môžem s vami trénovať doskoky, pán Shay.“ Potom na mňa vpleští oči. „Teda, Ryan! Môžem s tebou trénovať doskoky, Ryan.“

Nervózne sa postaví pod kôš. Má na sebe kaki šortky s vreckami na bokoch a polokošelu s logom klubu. Určite nemá viac ako osemnásť či devätnásť, ale manažéri ho prinútili obliekať sa, akoby mal štyridsaťpäť.

Zaujmem miesto pri čiare trestného hodu, odkiaľ sa nemienim pohnúť, kým nevystrelím aspoň stokrát. Pri dvadsiatom šiestom hode sa dvere nášho súkromného tréningového ihriska rozrazia.

„Ry!“ zakričí moja sestra. „Tréning sa skončil pred vyše dvomi hodinami. Bola som ťa hľadať v byte.“

„Čau, Vee!“

Strela číslo dvadsaťsedem sa ledva dotkne koša a rovno preletí obručou. Casey mi prihrá ďalšiu loptu.

„Veď si trénoval už aj ráno. Čo to stváraš?“ čuduje sa Stevie.

„Trénujem doskoky.“

Moja sestra, dvojča, zastane iba kúsok odo mňa s rukou v bok. Nepozriem sa jej smerom, no úkosom vidím, ako nado mnou krúti hlavou, až jej poskakujú kučeravé vlasy.

„Ako sa voláš?“ zakričí a prehliadne si stážistu.

„Som Casey.“

„Ja to tu prevezmem, Casey,“ oznámi mu, vrhne sa za lop-
tou, ktorú mi hodí, a vytlačí ho z miesta pod košom.

Stážista sa nervózne pozerá raz na jedného, potom na druhého.

„Máš sa ako dostať domov? Netreba ťa odviezť? Je dosť ne-
skoro.“ Moja sestra je na rozdiel odo mňa najmilšia osoba na
svete, ja som si totiž ani neuvedomil, že ten chalan by sa ne-
mal ako dostať domov.

„Jasné. Mama parkuje vzadu a čaká ma,“ odvetí mladý.

„Ryan!“ zavýje Stevie. „Čaká naňho mama.“

„Nevedel som,“ bránim sa a rozhodím rukami. „Mrzí ma
to, človeče.“

Casey rýchlo pokrúti hlavou. „Bola to pre mňa česť, pán
Shay.“

Prižmúrim oči.

„Teda, Ryan, chcel som povedať. Bola to pre mňa česť, Ryan.
Kedykoľvek.“ Casey mi neohrabane zamáva a ponáhľa sa von
hlavnými dvermi.

Stevie sa postaví pod kôš a otočí sa ku mne. „Čaká naňho
mama,“ smeje sa. „Doriti, to je aké chutné.“

„Chutné,“ potvrdím s kamennou tvárou, tlesknem a pýtam
si basketbalovú loptu, ktorú si opiera o bok.

„Koľko ti zostáva?“ pýta sa a prihrá mi ju, pričom dokonale
trafí do mojej streleckej pozície.

Počas dvadsiatich siedmich spoločne strávených rokov tré-
novala so mnou doskoky častejšie, než dokážem spočítať, tak-
že to už pozná.

Keď zavesím ďalší kôš, odvetím: „Dvadsaťdva.“

Prihrá mi naspät.

„Čo sa deje? Nebodaj sa ti už Zanders zunoval? Chceš sa nastahovať naspät?“

„Ha-ha,“ zasmeje sa sucho. „To nehrozí. Nevieť sa toho chlapa nabažiť.“

Pery mi skrúti hrdý úsmev. Evan Zanders, ktorého som považoval za kus chuja, sa ukázal ako všetko, len to nie. Profesionálne hrá hokej za Chicago a moja sestra ho spoznala minulý rok, keď robila letušku v jeho tímovom lietadle. Vzťah držali v tajnosti až do začiatku leta – a posledné štyri mesiace si neprestali vyznávať lásku aj na verejnosti.

Stevie sa k nemu nastahovala, no našťastie je to len cez cestu oproti môjmu bytu. A hoci sa mi páči mať pravdu, som rád, že v Zandersovi som sa totálne mýlil. Moja sestra pri ňom žiari, ako som ešte nevidel. Dovolil jej byť sebou a dodal jej sebavedomie. Ťažko neznášať toho chlapa, keď sa z neho vyklúlo to najlepšie, čo mohlo moju najobľúbenejšiu osobu na svete stretnúť.

A čo si budeme klamať, ešte aj z nás dvoch sa stali dobrí kamaráti.

„No, povedal by som, že je rovnaký blázon do teba, ak nie ešte viac.“

Sestra si zase položí loptu na bok. „Hej, viem. Nie je to úžasné?“

Pousmejem sa, pokrútim hlavou a znovu tlesknem, lebo potrebujem tú prihrávku.

Nedá sa poprieť, že pri sestre som úplne iný človek. Som presne taký istý ako pred slávou a bohatstvom. Peniaze mi nikdy nestúpili do hlavy tak ako zvyčajne u mladých hráčov, ktorých draftujú v prvom kole. Zostal som však obozretnejší a paranoidnejší, než si väčšina ľudí uvedomuje. Stevie je jediná osoba, ktorej by som zveril svoj život, nemusím pri nej

kontrolovať každý svoj pohyb a môžem sa na okamih uvoľniť. Byť sám sebou.

„Tak čo sa deje?“ Lopta sa prešmykne cez sieťku, dávam ďalší kôš. „Čo je také naliehavé, že si sem musela prísť a trénovať so mnou doskoky?“

Stevie mi neprihrá. Drží loptu pred sebou a ruky si prekríži na hrudi. „Mám k tebe prosbu.“

Natiahnem ruky, aby mi prihrala, no ona odmieta.

„O čo ide?“

„No, pamätáš si, ako som sa odšahovala?“

„Áno, Vee. Som si dosť istý, že som nezabudol na svoju samotu.“

„Samotu v obrovskom krásnom byte, ešte aj prázdnom, keď si na cestách,“ pripomína mi a v očiach sa jej zaleskne.

„Áno?“

„No a vieš, moja kamarátka Indy, pamätáš si ju, však? Moju bývalú kolegyňu,“ pokračuje Stevie.

„Tú kočku, čo sa zjavila pri dverách nášho bytu a potom celú noc nariekala? A keď sme sa stretli na ďalší raz, tak sa mi vyvracala na topánky? Na tú len ťažko zabudnem.“

„Lebo prichytila svojho dlhoročného frajera v posteli s inou,“ pripomína mi. „Vieš, jej rodičia sa presťahovali na Floridu...“

„Nie.“

„Ryan,“ protestuje Stevie. „Ešte som sa ani nespýtala.“

„Viem,“ odvetím. „A musím ťa zastaviť skôr, ako to urobíš. Je ti jasné, že ti neviem povedať nie, tak ti radšej ani nedovolím vysloviť otázku. Tá sa ku mne určite nenastahuje.“

„Ry, ona nemá kam ísť. Povýšili ju v práci a bude sa toho musieť vzdať, ak si nenájde bývanie v meste. A dobre vieš, ako málo zarába.“

„Ty si zarábala dosť na to, aby si si mohla dovoliť byť,“ pripomínam jej.

„Vieš, ona...“ zaváha moja sestra, „zažíva teraz nejaké finančné ťažkosti a nemôže si dovoliť žiť tu v meste sama. Chicago je drahé.“

„Tak by si mala nájsť priateľa, na ktorom sa bude priživovať. Veď ju ani nepoznám inak, ako že ju buď podvádza frajer, alebo nevie piť.“

„Ryan, nebuď taký. Máš obrovský byt a väčšinu času aj tak tráviš na cestách. A Indy cestuje rovnako veľa. Hokejová aj basketbalová sezóna prebiehajú naraz. Sotva na seba nara-zíte.“

„Nie,“ vyhlásim rázne.

„Prečo nie?“ vyzvedá Stevie.

„Lebo je jedna vec, keď si so mnou bývala ty. Si moja sestra a moja najlepšia kamarátka, ale inak nechcem spo-lubývaťúcu. Dobre vieš, že čas doma je pre mňa posvätný. A nemienim o tom viac diskutovať.“ Znovu tlesnem, nech mi moje dvojča prihrá loptu, aby som mohol dokončiť tré-ning.

Stevie však sklamané spustí plecيا, zvrtné sa na päte a za-mieri k východu. Loptu berie so sebou.

„Vee, čo to, dočerta, stváraš? Potrebujem dokončiť tie ho-dy.“

„Tak si môžeš prihrávať sám,“ odvrkne a kráča ďalej, ani sa neotočí.

„To nemyslíš vážne, že sa hneváš, lebo som odmietol,“ pro-testujem.

„Nehnevám sa. Iba som sklamaná. Zabilo by ťa, keby si sa zaujímal aj o niekoho iného alebo o niečo iné ako o túto sprostú oranžovú loptu?“ odvrkne.

„Veď sa zaujímam o *teba*,“ pripomínam jej, ale ona preletí dvojitými dverami do chodby, pričom cestou zahodí loptu do rohu.

Doriti.

Snažím sa, aby ma nesralo, keď ľudí sklamem. Ich očakávania nikdy nepresiahnu tie, ktoré som si pre seba vytýčil sám. No moje dvojča? Záleží mi jedine na jej názore.

Vybehnem za ňou.

„Vee,“ kričím, keď otvorím dvere na chodbu. Už je takmer pri východe, ale zvrtné sa ku mne. „Povedz mi, prečo to musím urobiť? Naozaj som ťa tak rozčúľil? Prečo ti na tom tak veľmi záleží?“ vypytujem sa.

„Nemusíš robiť nič, ale Indy je moja kamarátka. Bola to moja prvá kamarátka v tomto meste. A dobre vieš, aké je pre mňa ťažké nájsť si priateľov, ktorým nejde iba o to, aby sa cezo mňa dostali k tebe. Indy taká je,“ pripomína mi. „A keď si nezoženie bývanie, ktoré si môže dovoliť, bude sa musieť presťahovať na Floridu k rodičom. Nechcem, aby odišla zo Chicaga. A neviem, ako by som jej ešte mohla pomôcť. Ten chlap, za ktorého sa mala vydať, ju podviedol, a aj napriek tomu sa musela vysťahovať ona. Potrebuje v živote aspoň niečo pozitívne.“

Prečo musí vždy brnknúť po tej mojej prekliatej citlivej strune? Nieкто iný by mi mohol hovoriť presne to isté a ani by som brvou nepohol. Keď to však vraví Stevie, moje odhodlanie sa rozpadáva a chcem jej dať všetko, o čo žiada. Ja som ten dôvod, prečo vždy mala problém nájsť si skutočných priateľov, a teraz mi ponúka príležitosť aspoň trošičku jej to vynahradiť.

„Ja jej dôverujem,“ pokračuje. „Takže môžeš aj ty.“

Záleží mi na Stevinom šťastí oveľa viac ako na vlastnom. Popravde, tejto myšlienky som sa už vzdal, presne preto z mojich úst vylezú nasledujúce slová.

„Tak si to ujasnime, nechcem to spraviť.“

„Viem,“ odvetí.

„A tiež si musíme stanoviť dátum, kedy sa odsťahuje.“

Stevine pery sa začnú skrúcať a v očiach jej iskrí.

„Chcem nejakú provizórnu nájomnú zmluvu a bude platiť nájomné. Nemienim nikomu dávať nič zadarmo.“

„Pravdaže, určite bude,“ súhlasí Stevie. „No musí byť také, aby si ho mohla dovoliť. Veď ty tie peniaze nepotrebuješ.“

A sme doma, ja robím niečo pre ňu a ona si ešte aj dáva podmienky. „Bude to len dočasné,“ pokračujem. „Nezostane u mňa natrvalo.“

„Jasné,“ potvrdí Stevie, no už nedokáže skryť úsmev. „Už som ti niekedy povedala, že ťa mám najradšej na svete?“

„Hej, hej,“ frflem a otočím sa späť k telocvični. „Pod' so mnou dokončiť ten tréning. Zostáva mi päťdesiat hodov.“

„Veď si vravel dvadsať-dačo.“

Kráčam po čiare trestného strieľania a ani sa neobťažujem otočiť. „Zdá sa, že som zabudol počítať, keď ma moja sestra uhovorila, aby som dovolil nejakej neznámej kočke nastáhnovať sa do môjho bytu.“

„Takže päťdesiat,“ súhlasí Stevie šťastne.

2

Indy

„Nie!“

„Čo tým myslíš, že *nie*?“

„Myslím tým *nie!*“ vyhlásim. „Nemienim sa nasťahovať k tvojmu bratovi.“

Stevie zmätene prižmúri oči. „A prečo *nie*?“

„Hm, no prečo asi? Lebo je to príšerný nápad,“ zvolám. Áno, nasťahovať sa k bratovi najlepšej kamarátky znie ako námet vystrihnutý z jedného z mojich obľúbených románov. Nehovoriac o tom, že tento brat *nie* je nik iný ako Ryan Shay – basketbalová megahviezda, ktorá vyzerá, akoby vyliezla z niektorého z mojich mokrých snov. No predovšetkým je to preto... „No lebo ma neznáša.“

„On neznáša väčšinu ľudí,“ upokojuje ma a pritom nadvihne pleciami. Nenútenosť jej tónu ma trochu znervózni.

„Drahá, tak teraz si ma už nadobro presvedčila,“ odvrknem sarkasticky.

Stevie sa posadí na gauč v mojej hotelovej izbe, kým si na jednoplatničke dovarím raňajky. Kvôli tej príšernej panvici z hotela vyzerá moja vegetariánska klobáska ako psie výkaly.

Výnimočná chuť, nahováram si a dúfam, že to ešte nejaký čas v tomto hoteli zvládnem.

„Viem, že Ryan je môj brat, tak asi nie som úplne nestranná, ale on je super,“ presviedča ma kamarátka. „Jasné, môže pôsobiť trochu odmerane, lebo skrátka neprejavuje svoje city navonok. No je to dobrý chalan. Mám ťa rada a si moja najlepšia kamarátka. S Ryanom máme rovnakú DNA, čo znamená, že aj on si ťa oblúbi. Jedného dňa.“

„Nepriestrelná logika, Vee,“ odvrknem.

„Je to veda.“

Na to ani nemienim reagovať, preto pokračuje: „Obaja kvôli práci veľa cestujete, ledva na seba narazíte. Navyše on ani nerandí, tak sa nemusíš báť, že by si do bytu vodil nejaké neznáme baby.“

Nadvihnem jedno obočie. „To, že s nikým nechodí, ešte nemusí znamenať, že s nikým nespáva,“ upozorním ju. „Čo si ho nevidela?“

„Nad tým by som radšej neuvažovala, ďakujem,“ odbije ma a znechutene zvráští tvár. „Iba hovorím, že som s ním bývala takmer rok a nikoho si tam neprivedol.“

Zrejme si necháva svoje úlety na výjazdy. Múdro. Bolo by celkom fajn nebáť sa, že doma narazím na nejaké neznáme dievča.

„Ponúkla som ti náš byt, ale ani tam sa nechceš nasťahovať. Zee ma dve veľké hostovské izby,“ pokračuje.

„Vee,“ vzdychnem si. „Posledné, čo potrebujem, je byť piate koleso na voze, a som si sakramentsky istá, že nechcem počuť, ako si to vy dvaja rozdáвате ako dva králiky zakaždým, keď sa vrátite domov z výjazdu. Vážne, ďakujem, neprosím.“ Posadím sa do kresla ku konferenčnému stolíku s raňajkami v ruke. „Pozri sa na tieto byty,“ navrhnem a hodím jej na stôl hrbu novín. Dúfam, že môj budúci domov je niekde tam, keďže sú to jediné miesta, ktoré si v tomto meste môžem dovoliť.

Čím viac Stevie tie noviny prevracia, tým ťažšie sa jej ukrýva zhrozenie. „Indy, nie. Nemôžeš žiť ani na jednom z týchto miest. Niektoré poriadne zaváňajú problémom. Sleduj toto.“

Začne čítať jeden z popisov. „Päťdesiatnik hľadá asi dvadsaťročnú spolubývajúcu.“

„Veď ja som asi dvadsaťročná a nájom by ma tam stál iba päťsto dolárov za mesiac!“ Odhryznem si zo svojej vegetariánskej klobásky, ale stále je šialene horúca, tak ju vyplujem späť na tanier.

„Hej, jasné, zrejme preto, lebo zvyšok nájomného si odkrútiš iným spôsobom.“

„Ach, fuj.“ Tú stránku pokrčím a pridám na tanier nejedlého odpadu.

„Indy,“ vzdychne si Stevie a hodí si noviny na kolená. „Prosím ťa, nastahuj sa k Ryanovi. Ak už nie kvôli sebe, urob to kvôli mne. Nezažmúriľa by som v noci ani oka, keby som vedela, že si na jednom z týchto miest. Môžeš mi denne posielat správy o tom, ako to ide, a ja dohliadnem, aby sa Ryan správal slušne, ak bude treba.“

Vyberiem mobil a rozhodnem sa poslať jej jednu hneď teraz.

Ja: *Denné hlásenie – ak ma prinútiš nastahovať sa k tvojmu bratovi, budem po ňom slintať vždy, keď ho uvidím. A budem každý deň posielat hlásenia a pripomínať ti, že je to najpríťažlivejší chlap, akého som kedy videla. Denne budeš počúvať o tom, ako strašne ho chcem zneuctiť a ako strašne chcem, aby on zneuctil mňa.*

Vytiahne mobil a pery sa jej skrútiť do grimasy.

Rýchlo zažmurká, ako keby sa potrebovala zbaviť tej predstavy v hlave. „Ja to risknem a budem dúfať, že iba blafuješ.“

„Tak to sa ešte dobre pobavím.“

„Keby si sa nastahovala k Ryanovi, boli by sme susedy!“ zhíkne Stevie.

Neubráním sa úsmevu, ktorý sa mi usadí na perách pri predstave, že budem bývať oproti svojej bývalej kolegyni a jej frajerovi. Spolu sú skvelí a minulú hokejovú sezónu som mala možnosť na vlastné oči sledovať, ako sa ich vzťah vyví-

ja. Aj keď mi bude chýbať na výjazdoch, som rada, že sa už so Zandersom nemusia skrývať. Takáto láska by sa nemala tajiť.

„To by bolo ozaj super,“ pripustím.

„Vidíš! Okrem toho – aj tvoja obľúbená kaviareň je len dva bloky od bytu a Ryanov vrátnik je úplný poklad. Bude sa ti páčiť.“

Predstava, že by som bývala v centre Chicaga v luxusnom byte, ktorý je vybavený všetkými možnými aj nemožnými vymoženosťami, znie ako splnený sen, no aj tak som radšej opatrná.

Asi sa stále musím čiastočne presviedčať, že vrátiť sa do Chicaga bol dobrý nápad. Každý roh, každá budova a ulica mi ho pripomínajú. To sa stane, keď celý život milujete jednu osobu. Prenikne do každej spomienky.

A teraz mi zostala iba táto verzia života, ktorá stále oplakáva jeho stratu.

Musela som vynaložiť všetko úsilie, aby som minulý rok dokončila hokejovú sezónu po tom, čo som sa vrátila domov do nášho bytu a nachytala Alexa s niekým iným. No len čo Raptors vyhrali Stanleyho pohár, hodila som všetky svoje harburdy do skladiska, zbalila si tašku a vybrala som sa k rodičom do ich nového domu na pláži na Floride, kam sa presťahovali na dôchodok. Cez leto som mohla zabudnúť na svoje boľavé srdce, no len čo som sa vrátila do mesta, celý môj život sa opäť rozpadol, akoby som proces hojenia musela absolvovať odznovu, bez ohľadu na to, že pôvodný šok sa udial pred pol rokom.

A po bývaní v tomto hoteli a zaúčaní dvoch nových letušiek, ktoré budú pracovať podo mnou, neviem s istotou povedať, či som sa rozhodla správne, keď som sa sem vrátila.

Stevie, akoby mi čítala myšlienky, zmení tému. „Prvý výjazd sezóny bude o pár dní. Si pripravená?“

„Pripravená, ako sa len dá s novou posádkou neskúsených letušiek. Sledovať hokejový striptíz počas každého letu bez teba už nikdy nebude ono.“

Nakloní hlavu a venuje mi svoj sladký Stevie-úsmev. „Aj mne bude lietanie trochu chýbať, ale hlavne mi budeš chýbať ty a Zee, kým budete na cestách. No som nadšená, že sa mi tento rok podarí ísť na všetky Ryanove domáce zápasy. Aký máš pocit z toho, že si nová vedúca letuška a všetkému tomu šéfuješ?“

„Divný. Nikdy som si nemyslela, že budem mať na starosti tímové lietadlo Raptors, a to už počas svojho druhého roka, ale teším sa na to. A nepochybne ma nakoplo, že Tara je na dobro preč.“

„Padák za bratříčkovanie,“ zasmeje sa Stevie. „Aká irónia.“

Pre letušky, ktoré pracujú s našimi pasažiermi – chicagským NHL tímom Raptors –, platí jedno prísne pravidlo: nesmieme sa s nimi príliš priateliť. A minulý rok si Tara, predchádzajúca hlavná letuška, dala záležať, aby to Stevie neustále pripomínala. Ja som však prijala povýšenie pod podmienkou, že sa tie pravidlá trochu uvoľnia. Stále platí prísny zákaz randenia, spávania či užívania si s niekým z tímu, ale teraz už môžeme byť aspoň priatelia. Niečo sa predsa muselo zmeniť, keďže frajer mojej najlepšej kamarátky je zástupcom kapitána a stretávame sa príliš často na to, aby sme predstierali, že nás nespája priateľstvo.

„Spraví mi dobre na pár dní vypadnúť zo Chicaga,“ dodám.

„O čom to rozprávaš? Veď si celé leto sedela na Floride. Vrátila si sa iba pred pár týždňami.“

Skloním hlavu a zadívam sa na svoje nohy, ticho medzi nami sa naťahuje.

„Ach, Indy, som to ja ale hlupaňa. Toto nemá nič spoločné s bývaním u Ryana, však? Ak nechceš byť v Chicagu, úplne to chápem. Ver mi, naozaj tomu rozumiem. Iba som sa ti po-

kúšala pomôcť, aby si mohla zostať v meste, keby sme ti našli vhodné bývanie. No vlastne si ani nie som istá, či by si tu vôbec chcela zostať.“

„Nie si hlupaňa. Si dobrá kamarátka. Iba mi to celé znovu došlo, vieš? Z toho, že som späť a mohla by som kedykoľvek naraziť na Alexa, sa mi dvíha žalúdok, no zároveň ma rozčuľuje, že by mi to malo riadiť život.“

Iba pár dní ma delilo od toho, aby som prijala robotu na Floride a presťahovala sa tam natrvalo. No vtedy mi zazvonil telefón a oznámili mi, že ma povýšili. V tú noc mi Alex vzal všetko – byt aj s nábytkom a tiež všetkých kamarátov. Toto mu však nedoprajem.

„Indy, chápem to,“ zopakuje jemne. „Odísť je niekedy jednoduchšie. Vieš naisto, že tu chceš zostať? V Chicagu?“

„Chcem sa cítiť lepšie,“ odpoviem a zodvihnem hlavu. „Možno ma návrat do Chicaga, kde sa všetko odohralo, prinúti postaviť sa situácii čelom a dať sa dokopy rýchlejšie.“

„No, ak si to rozmyslíš a rozhodneš sa, že Florida ti v tejto chvíli vyhovuje viac, pomôžem ti pobaliť sa. Lenže aj tak dúfam, že prijmeš Ryanovu ponuku. Nebudeš mu musieť platiť viac, ako si môžeš dovoliť. A týmto spôsobom sa ti podarí ušetriť. Všetko sa zmení, no podľa mňa k lepšiemu.“

„Nepovedala si mu o...“

„Jasné, že nie,“ zasiahne Stevie.

Obzerám sa po izbe a sledujem, čo sa v nej nachádza. Mini chladnička, kvôli ktorej musím chodiť na nákup každý tretí deň, lebo potraviny bežnej veľkosti sa tam nezmestia. Kufor, z ktorého žijem, lebo v skrini nemám dosť vešiakov na svoju garderóbu. A uteráky sú tu také malé, že si do nich ledva zabalím vlasy.

Potrebovala by som nejaký základný tábor, aj keby som sa oň mala deliť s jedným z najkrajších mužov, akých som kedy videla. Počas všetkých týchto mesiacov som Ryana Shaya

stretla iba dvakrát, no na takú tvár a telo nezabudnete. Ak by som si teraz mohla niečo želať, tak určite to, aby zabudol na naše predchádzajúce stretnutia.

„Keby som vedela, že s tým chalanom budem jedného dňa žiť, snažila by som sa naňho spraviť lepší prvý aj druhý dojem,“ podotknem.

Stevine modrozelené oči sa rozžiaria, stisne pery a zadržia-va smiech. Očakávala som, že ma zbaví tých starostí a povie mi, že jej super sexy brat si na to už vôbec nespomína.

„Nezabudol na to, čo?“

„Ani trošičku.“

Vypratať hotelovú izbu mi zabralo celých desať minút a ďalších dvadsať vybrať veci zo skladu. Prenajatá bunka v U-Haul zostala zahanbujúco prázdna. Je smutné, že dvadsaťsedem rokov života nedokáže zaplniť ani jej polovicu.

Každý kus nábytku a kuchynský spotrebič, ktorý sme si kúpili počas šesťročného vzťahu, je stále v našom byte. Te-
da v *jeho* byte. Ja som sa odhodlala začať odznovu a tvárim sa, že som s tým v pohode. Keď som sa na leto nasťahovala k rodičom, moje veci mi nechýbali, no fakt, že nevlastním takmer nič, sa mi začne až nehanebne odhaľovať v Ryano-
vom byte.

V *mojom* byte.

Hoci je taký prázdny, že si pripadám skôr ako v múzeu. A možno preto na mňa tak doľahol nedostatok vlastných vecí. Ani on toho veľa nemá.

Je to tu dokonalo čisté a minimalistické. Všetko je v odtie-
ňoch čiernej a bielej, nikde nevykúka žiadna farba – okrem
mojej garderóby rozhádzanej po celej obývačke, keď sa ju po-
kúšam zorganizovať. Zdôrazňujem slovo *pokúšam*.

Odkedy som spoznala Stevie, párkrát som sa už v tomto byte ocitla, nikdy však nevyzeral taký prázdny... a pustý. Stevie je rovnako žiarivá ako ja. Takže všetky farby asi odišli s ňou.

Ten výhľad mi však vyráža dych. Svetlá mestskej panorámy a západ slnka nad Námorným mólom ma počas prvej hodiny, ktorú som tu strávila, trochu rozptyľovali.

Môj navigačný systém ma zavedie do kuchyne. Nájdem tam kávovar na jednu šálku kávy, umiestnenú v ňom a asi pripravenú na ráno. Všetok riad – štyri veľké taniere, štyri malé taniere a štyri misky – v čiernej farbe, akoby pochádzal z jedného setu, akoby nikdy nehostil viac ľudí. A žiadne prekvapenie sa nekoná, ani keď otvorím prvú zásuvku – štyri lyžice, štyri nože, štyri vidličky, tiež zrejme zakúpené v malých setoch.

Chápem, že kvôli práci musí cestovať asi toľko čo ja, ale čo ak mu prídu na návštevu priatelia? Alebo čo ak si jedného večera privedie ženu a bude hladná, ale on nestihol poumývať riad z predchádzajúceho dňa?

Zdá sa mi to nepraktické, ale niečo mi hovorí, že Ryan Shay je presvedčený, že mu to stačí a je to takto dokonalo praktické.

Vrátim sa do obývačky a prstami blúdím po policiach s knihami, modlím sa, aby som na nich objavila vrstvu prachu. Hľadám niečo, čo by mi potvrdilo, že tento chlap je človek a nie robot, ako to naznačuje zvyšok jeho bytu.

V celom priestore nevidím žiadne fotky, iba množstvo kníh. Police plnia všetky možné motivačné alebo svojpomocné knihy, aké si len viete predstaviť, a sú zoradené podľa... To hádam nemyslí vážne! Podľa priezvisk autorov. Tento chlap je monštrum, ktoré zrejme beháva maratóny pre zábavu a na Halloween rozdáva müsli tyčinky.

Prstom prejdem po polici a je úplne čistá. Ani smietka prachu.

Už teraz to neznášam.

Cvaknutie vchodových dverí ma zarazí.

Mal byť celú noc na nejakej nóbl akcii v meste. A ja som mala mať čas upratať svoj neporiadok, povešať oblečenie do šatníka a knihy poukladať na úhľadné kôpky, kým sa vráti domov. Teraz to tu vyzerá, akoby sa jeho bytom prehnalo tornádo. A ja som dúfala, že na Ryana Shaya spravím dobrý tretí dojem.

Skopnem hĺby oblečenia na jednu stranu a snažím sa zabrať čo najmenej miesta. Dúfam, že si nevšimne tú bombu, ktorá vybuchla v jeho byte, keď som sa sem pred dvomi hodinami dovalila.

„Čo. Je. Toto. Doriti?“ ozve sa suchým a vyrovnaným tónom.

Usilujem sa pozbierať si veci, odhrniem si riedke vlasy z tváre a vyčarujem svoj najokúzľujúcejší úsmev. Zakaždým zaberie.

„Ahoj...“ hlesnem, otočím sa a zamávam mu, no keď vidím pána domáceho stáť vo dverách bytu, radšej ruku stiahnem.

Ryana som stretla už dvakrát. Raz na sebe nemal tričko a druhý raz bol bežne oblečený v bare. No práve teraz? V dokonale padnúcom obleku. Ach, panebože, ja tu nemôžem bývať.

Po čiernom obleku sa mu tiahne jemný pásik a pri tej tmavej farbe mu modrozelené oči ešte viac vyniknú a sú žiarivejšie. Svetlohnedú pokožku a pehy majú so sestrou rovnaké, ale zaručujem vám, že na Stevie by som nikdy takto nezízala. Obliznem si pery, pohľadom zabľúdím k jeho čerstvo ostrihaným gaštanovým vlasom – dostratena na bokoch, s náznakom typických shayovských kučier navrchu.

Ryanova a Stevina mama je beloška s pehavou pokožkou, modrými očami a medenými vlasmi. Ich otec zase vysoký kučeravý černocho. Dvojčatá Shayovci sú kombináciou oboch rodičov, ale zdá sa, že Ryan aj Stevie podedili rovnaké vlastnosti.

Ryan Shay je kus a ja som to, samozrejme, musela oznámiť na plnú hubu oba razy, čo sme sa stretli. Možno je to robot, ale určite najvzrušujúcejší, akého som kedy videla.

„Indy!“ oborí sa na mňa a vytrhne ma z tranzu.

Zavriem ústa a preložím si jednu nohu cez druhú, pozriem mu do očí. „Áno?“

„Pýtal som sa, čo sa to, dočerta, stalo s mojím bytom?“

„Ehm,“ zasmejem sa trochu neohrabane. „Ako vidíš, snažím sa vybalíť si veci a nájsť si systém.“

„Tak systém, hej?“

„Um-hm,“ pritakávam a ukážem na tú chaotickú kopy, ktorá vznikla na podlahe jeho obývačky. „Moje oblečenie.“

„Ak si ten systém predstavuješ takto, potom naozaj neviem, či táto dohoda bude fungovať.“

Bavím sa na jeho žarte, až kým si neuvedomím, že, bohužiaľ, v Ryanovom tóne niet ani stopy po podpichovaní. Myslí to vážne.

Zavesí kľúče na malý vešiačik pri vchodových dverách ako správny poriadkumilovný maniak a potom rýchlo zamieri do svojej spálne bez toho, aby mi venoval ďalší pohľad.

No dobre, aj tretí dojem ide do riti, presne ako prvé dva.

„Tak mi napadlo, že by sme si mohli spolu dať zajtra raňajky,“ rýchlo navrhmem, skôr ako sa na celú noc schová v svojej izbe.

„Nie,“ odvrkne od dverí, ani sa neobzrie.

„Bolo by fajn, keby sme sa trochu spoznali, keď už spolu bývame, nie?“

„Nie,“ vyhlási neoblomne.

„Dobre, tak žiadne raňajky,“ pokračujem. „Chápem, že máš toho veľa. Čo tak obed? Či neješ vôbec? Roboti nejedia?“

„Čo?“

Vtedy si konečne vyslúžim jeho pozornosť a prudký pohľad mojím smerom. Zapichne do mňa tie svoje oči farby rozbúreného oceánu.

Prehltnem. „Žartujem. Bol to iba žart,“ vyhováram sa a neohrabane sa zasmejem. „Ani kávu? Rada by som spoznala svojho spolubývajúceho.. Ktovie, možno sa z nás stanú aj priatelia?“

Prižmúri oči.

„Dobre, tak žiadne priateľstvo,“ skonštatujem a obranne zdvihnem ruky. „Žiadni priatelia. Žiadne jedlo. Žiadna zábava. Okej, chápem.“

Hruď mu rozvibruje tichý smiech a najprv sa mi ten zvuk páči, lebo ma možno považuje za vtipnú. No potom si uvedomím, že sa smeje opovrhujúco.

„Niečo by sme si mali vyjasniť,“ prehovorí napokon. „Ja ťa tu nechcem. Nežiadal som ťa, aby si sa nastahovala. Si tu len preto, že sa priateľíš s mojou sestrou. Kvôli mne nemala v živote šťastie na priateľov. Mám svoj priestor, a keby bolo na mne, žil by som sám. Takže, nie, Indiana, nebudeme priatelia. Budeme žiť bok po boku v rovnakom byte, kým si nevyriešiš situáciu. Dovtedy si budem plniť svoju bratskú povinnosť.“

Zavrie za sebou dvere silnejšie, než by bolo nutné.

Doriti, to zabolelo.

Tretí dojem sa nakoniec ukázal horší ako prvé dva.

3

Ryan

Doboha.

Zapriem sa čelom zozadu o dvere a s lútosťou zavriem oči.

To bolo dosť hnusné a nechcel som byť taký. Vlastne som si celou cestou sem pripomínal, že musím byť milý, pokúšal som sa vymyslieť nejaké hlúpe privítanie, čo by som jej ako prvé v tomto byte povedal.

Vítaj doma. Nie, to by znelo ako u nás doma.

Som rád, že si tu. To by som klamal. Nie som rád.

Čokoľvek budeš potrebovať, len mi povedz. Nič mi nevrav, vybav si to sama.

Každá veta, ktorú som si nacvičil, skrátka vyznievala nacvičene.

Potom som vymyslel, že jej jednoducho poviem niečo ako: „Dal som ti spraviť náhradný kľúč,“ a potom vojdem do svojej izby, kde by som mohol byť na chvíľu sám.

Keď som ju však videl stáť bosú uprostred svojej obývačky v takej obrovskej mikine, nebol som si istý, či vôbec mala niečo pod ňou. Plavé vlasy mala zapletené do vrkočov a spustené na pleciach, ale väčšina prameňov jej odstávala v strapatom

hniezde. V hnedých očiach sa zračil nežnejší výraz, ako si pamätám, a to ma iba viac vytočilo.

Celú noc si ma spoluhráči doberali kvôli tomu, že sa ku mne nasťahovala. Stretli ju raz asi pred piatimi mesiacmi a myslím, že zanechala trvalý dojem. V ten večer mi ovracala celé topánky. Oni si, žiaľ, zapamätali iba to, že je absolútna kočka.

Vedel som, že je pekná. Nie som slepý, ale v žiadnom prípade nemohla byť taká krásna – bol som si istý, že si ju v hlavách prikrášlili.

Mýlil som sa.

Keď som vošiel do bytu, hneď som si chybu uvedomil. Nazaj mali pravdu – je nádherná. Ani trochu sa mi to však nepáči.

Nedá sa povedať, že by ma niečo ľahko rozptýlilo, ale ak by som mal opísať svoje dokonalé rozptýlenie, dosť by sa jej podobalo.

Niektu taký tu nemôže bývať so mnou. Nechcem, aby v mojom byte vôbec niekto býval. Potrebujem svoj priestor. Iba tu nachádzam úľavu od tlaku zvonku. Musím sa sústrediť na svoju prvú sezónu v role kapitána. A vôbec netuším, ako to dosiahnem, keď moja spolubývajúca vyzerá, akoby sa práve vrátila z pláže s jemne opálenými nohami, zlatými vlasmi a rôznofarebným oblečením roztrúseným po celej podlahe bytu.

Doriti. Musím si ísť zacvičiť.

Možno by som bol o čosi pokojnejší, keby som mal možnosť trochu sa uvoľniť a pripraviť sa na príchod domov k novej spolubývajúcej. Ibaže dnes večer som nemal ani minútu pre seba. Neustále ma všetci sledovali, a preto mám nervy na prasknutie.

Zvyčajne tie pohľady prichádzajú od fanúšikov a reportérov, pozorujú každý môj krok, no odkedy ma povýšili, sleduje ma

aj generálny manažér tímu Ron Morgan, a to s ešte väčším pohrdaním než zvyčajne.

Prvé tri roky, ktoré som preňho hral, ma Ron mal celkom rád. Aspoň natoľko, ako môže mať zamestnávateľ rád zamestnanca, ktorého mzda odkrajuje značnú časť ročného rozpočtu a ešte sa mu nepodarilo získať titul šampióna, dokonca sa ešte nedostal ani do play-off.

Lenže Ronova zjavná averzia voči mne sa začala prejavovať minulý rok v zime po tom, čo som mu spravil po vôli a sprevádzať som jeho neter na filmovú premiéru. Ona mu je skoro ako dcéra a narobila si nejaké problémy so zákonom. A ako by sa dalo lepšie očistiť jej meno, než zapojením nejakého dobráka Ryana Shaya?

Bol to len jeden večer, jedna akcia, ale skutočný problém nastal, keď ma o to požiadal aj druhý raz. A potom sa to dialo znovu a znovu a ja som odmietal brávať jeho neter von. Odvtedy som svoju sestru využíval ako akýsi ochranný štít pred rodinou Morganovcov.

„*Mal by si zobrať Lesley na ten charitatívny galavečer,*“ navrhol mi. Nemôžem. Už som pozval sestru.

„*Víkend na konci roka na jazere. Každý si niekoho privedie. Vezmi moju neter.*“ Nemôžem. Stevie sa už chopila mojej pozvánky.

„*Lesley si úplne očaril. Mal by si ju pozvať na tímovú večeru v piatok ako svoj sprievod.*“ Ach, dokelu. Kiežby som mohol, ale moju sestru to naozaj nadchlo a nemôžem sa na ňu vykašľať.

Celý rok to fungovalo, využíval som Stevie ako svoju pseudopartnerku na akcie, ale potom sa musela zbláznit' a zaľubiť. A to nie len tak do hocikoho, ale do chlapa, s ktorým sa stretávam na deväťdesiatich percentách oficiálnych udalostí, lebo predstavuje rovnako veľké meno v chicagskom športe ako ja. Bez sestrinej pomoci sa zrazu ukázali moje skutočné

motívy – že sa nestretávam s Ronovou neterou, lebo skrátka nechcem. A vtedy sa ľahostajnosť zmenila na zjavný odpor.

Averzia sa ešte zhoršila, keď na konci sezóny odstúpil Ethan a tím si na pozíciu kapitána zvolil mňa aj napriek jeho hlasnému nesúhlasu. Lenže ja skrátka nerandím, nerobím to od vysokej a neplánujem sa meniť iba preto, aby som šiel po ruke chlapovi, čo mi podpisuje výplatnú pásku, hlavne ak ide o ženu, o ktorú v skutočnosti vôbec nemám záujem.

Pomysleli by ste si, že Ron ocení moje ambície. V hlave mám jediný cieľ, vyhrať Chicagu prvý šampionát po neúspešných desaťročiach a ešte to korunovať cenou pre najužitočnejšieho hráča. To znamená žiadne ženy, sotva nejakí kamaráti a totálne sústredenie sa na výhru. Nedovoliť nikomu zneužiť moje meno alebo to, kým sa mienim v basketbalovom svete stať.

To tu už raz bolo a nemienim tú chybu zopakovať.

Doriti, musím si ísť zacvičiť. Vyčistiť si myšlienky od chaosu tejto noci a pohromy, ktorá sa prehnala mojím bytom, kým som tu nebol.

Zhodím sako, zavesím ho do šatníka, kam patrí – medzi čierne a tmavosivé. Odopnem si hodinky, opatrne ich odložím do zásuvky nočného stolíka do zamatovej škatuľky, presne tam idú zakaždým, keď si ich zložím.

Keď má teraz môj byt na mňa opačný účinok, zopár striel na kôš by ma upokojilo. Kým si stihnem vyzliecť oblek a natiahnuť si športové šortky, zastaví ma tichý vzlyk z obývačky.

To hádam iba žartuje.

Prečo som vôbec, dočerta, dovolil, aby toto dievča u mňa žilo? Aha, no jasné – kvôli Stevie. Musím sa už svojej sestre naučiť aj niečo odmietnuť, lebo práve preto, že to nedokážem, sa zrazu v mojej obývačke ocitla plačúca blondína.

Nevšímam si to. Keby som ju teraz išiel skontrolovať, cítila by sa ešte trápnejšie. Naozaj bolo to, čo som jej povedal, také zlé, že kvôli tomu plače? Asi by ma nemalo prekvapovať, že ju

zase premohli emócie – zatiaľ som ju videl iba plakať alebo piť do nemoty.

Ďalší vzlyk a tlmený plač prejdú dverami a preniknú do mojej hrude.

Nič jej nedlhujem.

Nevšímaj si to. Nevšímaj si to. Nevšímaj si to.

Nemôžem. Aj keby som veľmi chcel, nie som taký.

Zhlboka sa nadýchnem a otvorím dvere spálne, aby som skontroloval svoju novú spolubývajúcu.

Milá slečna blondínka sedí na mojom gauči s kolenami priťahnutými k hrudi, tvár zabára do prekrížených rúk a ja neviem, čo jej mám, doriti, povedať, aby sa upokojila. Ako ju prinútim prestať? Veď ju ani nepoznám.

Povedz niečo milé, niečo upokojujúce.

„Si rozcitlivená.“

Prudko zodvihne hlavu, hnedé oči má podliate krvou a opuchnuté. „Skvelé pozorovacie schopnosti, Ryan. Si fakt vnímavý,“ odvrkne sarkasticky.

Dobre, to som asi nemal povedať.

„Prečo?“

Pokrčí čelom. „Čo prečo?“ nechápe.

„Prečo si taká rozcitlivená?“ upresňujem otázku.

„A ty si prečo taký chladný?“ kontruje.

Prepnem výhybku, lebo odpoveď na toto jej nemienim dať tak ľahko. „Čo sa stalo?“

„Čo sa stalo?“ zvolá neveriacky a pohrdavo sa zasmieje. „Čo sa stalo?!“ Zvýši hlas, vstane z gauča. Pohľadom sklznem po tých trojkilometrových nohách a neubráním sa myšlienke, aké by to bolo, keby som ich mal omotané okolo bokov.

Teraz nie. Doriti, Ryan!

Na dievča je skutočne vysoká. A v tejto chvíli pôsobí aj trošku desivo.

„Stalo sa to, že môj život sa prepadol do úplných sračiek, jasné? Prepáč, že nedokážem krotiť svoje emócie, ale môj zasraný frajer, s ktorým som strávila šesť rokov, ma podviedol s nejakou kravou z roboty! A ešte som kvôli tomu prišla aj o byt. Nemôžem si dovoliť bývať sama v tomto meste a teraz sedím v byte brata svojej najlepšej kamarátky, ktorý ma tu tiež nechce! Myslíš si, že som z toho nadšená? Nie! Páčil sa mi môj starý život.“

Nenútené sa naďalej opieram o zárubňu spálne, sledujem jej minizrútenie.

Mini asi nebude to správne slovo.

„Čo tu, dočerta, vôbec robím?“ potichu sa pýta samej seba.

Hľadá na mňa a očakáva odpoveď, no ja nemám ani šajnu, ako sa správať pri takom citlivom človeku. Dosť ma desí.

„Máš pravdu,“ hlesne. „Som rozcitlivená. Ale aspoň nie som nejaký sprostý robot!“ Ukáže na mňa. „Aspoň niečo cítim. Kedy sa to naposledy podarilo tebe?“

„Nuž, momentálne sa cítim dosť pobavene.“

„Čo je to, dopekla, s tebou?“ prská. „Si príšerný. A, mimochodom, preorganizuj si svoju posranú knižnicu. Knihy zoradené podľa priezviska autora? Ty si ozaj chorý!“

Snažím sa zahryznúť si do pery, aby som sa neusmial, vážne sa snažím, ale jeden kútik sa mimovoľne nadvihne.

„A nesmej sa na mne!“

Pokrútim hlavou. „Nesmejem sa.“

Zhlboka sa nadýchne, upokojuje sa, potom si prebehne rukami po mikine, ktorá vyzerá byť päťkrát väčšia ako ona. „Odsťahujem sa. Nepoznáme sa a máš pravdu. Neprosil si o to, aby som tu bola, a nie je to voči tebe fér. Zajtra večer letím na pracovnú cestu, vrátim sa o niekoľko dní, potom si poberiem všetky svoje veci. A odídem zo Chicaga.“

„To v žiadnom prípade,“ protestujem.

„Prosím?“

„Nikam nejdeš. Dal som ti spraviť náhradný kľúč, Indiana.“

Keď konečne vyslovím tú vetu, ktorú som si celý večer nacvičoval, zavriem za sebou dvere spálne.

Má pravdu. Naozaj ju tu nechcem. No v jednej veci sa mylí – nie som žiadne zviera. Zjavne práve zažíva otrasné obdobie – a to z dôvodu, pre ktorý mám slabosť – a nevyhodím ju len tak na ulicu. Nie som ten typ človeka, aj keď by som ním v tejto chvíli rád bol.

Čosi vrazí s hlasným buchnutím do dverí. Zrejme topánka. „A nevolám sa Indiana!“

Hej, naozaj by sa mi teraz hodilo byť takým človekom.

Zobudím sa pred budíkom, a keď prídem k dverám iba v trenírkach, napadne mi, že teraz už vlastne nemôžem pobeťovať po byte nahý.

Hodím na seba voľné šortky a staré tričko a vojdem do obývačky. Indy si spratala svoj neporiadok, ale byť na mňa pôsobí inak ako pred pár dňami.

Dlho som žil sám. Keď tu deväť mesiacov bývala Stevie, bolo to príjemné oživenie, no keď odišla, opäť sa nastahovalo ticho. Rád trávim čas osamote, vlastne mi to robí dobre. No ten iný vzduch dnes ráno, keď je tu ešte aj niekto iný, sa mi nezdá ako to najhoršie, čo sa mi mohlo stať. Neznepokojuje ma to tak, ako som očakával.

Dvere na opačnej strane obývačky sú pootvorené. Presvitá z nich pásik svetložltej farby na stenách a páli ma v očiach, ako sa ranné chicagské slnko odráža od stien. Nie sú tam žiadne závesy ani rolety. Kým tam bývala Stevie, mala svoje vlastné bláznivé závesy, ale predtým a aj potom som nechával tu izbu zatvorenú.

Ibaže teraz sa nedá úplne zavrieť, lebo v tomto okamihu patrí Indy a jej knihy a oblečenie pohádzané po zemi blokujú dvere.

Pri našom treťom stretnutí som sa o tejto žene naučil ešte niečo nové. Nielenže je veľmi citlivá a nevie piť, ale je aj neporiadna. Výnimočne neporiadna.

A tiež farebná, pripomínam si. V mojom čierno-bielom byte to pôsobí ako päšť na oko. Šaty vo dverách jej izby sú svetlofialové s kvetinovou potlačou, no myslím, že najväčší podiel viny na znefunkčnení dverí má ružový sandál s vysokým podpätkom, ktorý vykukuje spod žiarivých tkanín.

Možno práve ten zanechal včera večer škrabanec na dverách mojej spálne.